

му били по-силни. Но ако той нѣмалъ силата на слона, пѣргавината на антилопата, рева на лѣва и якитѣ зѣби на тигѣра, той притежавалъ пѣкъ най-победоносното орѣжие — разумѣтъ. Човѣкѣтъ почналъ да играе важна роля въ борбата за мѣста въ природата, и малко по-малко изтиква въ своитѣ съперници.

Животѣтъ на първия човѣкъ преминалъ въ непрестанни борби. Много жертви той трѣбвало да даде, докато се приспособи добре къмъ новитѣ условия, при които дотогава нито единъ нему подобенъ не е живѣлъ. Смъртъта косила всичко, което било слабо; само силнитѣ могли да преуспѣятъ и закрепятъ човѣшкия родъ въ младенческата епоха на неговото развитие. Макаръ и въ непрекъснатата борба, презъ течение на хилядолѣтия, човѣкѣтъ стигналъ до положение да владѣе небеснитѣ простори, безбрѣжнитѣ океани, земнитѣ дълбочини и стигналъ дотамъ, да подчини природнитѣ сили и закони.

* * *

Топълъ лѣтенъ день. При подножието на стрѣмна скала гори огънь, а кичести клони отъ вѣковно дърво хвърлятъ дебела сѣнка. Тамъ сѣ насѣдали мъже, жени и деца, всѣки заетъ съ нѣщо. Нощта настѣпва, и всички заспиватъ край огъня, полупокрити съ звѣрски кожи. Тия хора нѣматъ още жилище, защото не умѣятъ да го построятъ, пѣкъ нѣматъ и особени нужди отъ него. За да се запазятъ отъ дѣждъ, тѣ сѣ струпали отъ дървета и клони нѣщо като колиба, която всѣки день могатъ да напустнатъ, щомъ стане нужда да се преселятъ другаде.

Така на открито прекарвали дълго време хората, понеже климатѣтъ билъ топълъ. Днесъ тукъ, утре тамъ, заспивали, гдето нощта ги свари, нищо не ги привѣрзвало на едно мѣсто. Тѣ живѣли тѣй, както живѣятъ днешнитѣ диваци, които населяватъ топлитѣ страни.